

La bruixa d'ulls blaus

—Hola! Em dic Jana, Jana Florsdelcamp. Tinc catorze anys i soc una bruixa. Bé, encara no, ara mateix soc una fada, però això vinc aquí, tu em podries aconsellar com convertir-me en una?— Deix la petita fadeta rossa i d'ulls blaus.

—Perdoni senyoreta, però a aquesta assessoria només assessorem temes judicials. Si em fa el favor, hi ha més gent esperant.— Va contestar-li un senyor vestit d'etiqueta mentre obria la porta fent entendre que es marxés. La pobre fada va insistir una mica, però finalment va marxar. Feia temps de que s'havia adonat de que no es sentia una fada. Per això estava intentant trobar una manera de tornar-se una bruixa. Però hi havia un problema, que no sabia per on començar!

Caminant pel petit poblet d'on provenia se li va acudir una idea: Demanar-li ajuda a sa mare. No va ser molt difícil explicar-li que li agradaven les noies, per què això ho hauria de ser?

Quant va arribar a casa, va ajudar a parar taula i, quant estaven sopant, li va dir.

—Què!? Com que una bruixa!? No pot ser que la meva estimada filleta vulgui ser un ésser demoníac!— Cridava la senyora empipada. La Jana estava amb els ulls com a taronges, pensava que sa mare la recolzaria. Les dues van estar barallant-se una bona estona.

—A sí!? Doncs si soc una decepció me'n vaig de casa!— Va cridar la Jana. Després d'això, es va aixecar de taula i va marxar de casa amb un sonor cop de porta.

Ja era fosc, tenia gana i fred, però el que no tenia era on anar. Com ja estava molt cansada, va seure a un banc. S'estava quedant adormida quan va escoltar uns nens i nenes jugant. Què hi feien a aquelles hores al carrer? En qualsevol cas, no era el seu problema. Va intentar ignorar el soroll que feien i es va posar a dormir.

—Eh, nois! Ahir el meu avi em va explicar una llegenda. Anava d'una fada molt poderosa. Va participar a moltes guerres i descobriments. Quan es va fer gran s'avorria i va començar a aprendre fusteria màgica. Un dia se li va acudir fer una cadira que concebis desitjos i, després de molt esforç, la va crear. Com ella confiava molt en el rei, va regalar-li la cadira amb la finalitat de fer un poble millor, però el rei, molt avariciós, només la utilitzava pel seu benefici. La fada, molt indignada, va enviar la cadira al lloc més profund del bosc i des d'allò ningú l'ha trobat. Voleu anar demà a...— Va ser el que va escoltar la Jana abans d'adormir-se.

—Ei! Jana! Què fas aquí? Ja t'has tornat a barallar amb la teva mare? Ai, serà possible!— La van despertar molt "carinyosament".

—Molt bon dia senyora Brisafresca! Tranquil·la, ara aniré a disculpar-me.— Va contestar-li la Jana. La senyora Brisafresca era pastísera i havia anat anat a l'escola amb sa mare, així que la coneixia des de que portava bolquers.

—Ai, pobre Petunia, com la fas petir! Bé, porta-li aquestes pastes de part meva. Fins aviat!— Va dir la senyora donant-li un cistell ple de menjars cal·lòrics. La Jana va agrair-li i seguidament va anar cap a casa. Just a la cantonada del seu carrer va girar cap a un cartell on posava "bosc". Ni boja tornaria a casa, no sabent que podia convertir-se en bruixa. Va saltar una tanca i va començar a

caminar. Ara hi havia un problema, on era la cadira? Pel bosc va veure a unes persones collint bolets i va decidir preguntar. Elles, molt amables, van dibuixar-li un mapa fins al bosc on s'originava la història. Estava força lluny, així que va decidir agafar l'autobús.

—Hola! Perdoni, vostè sap quin és l'autobús que em deixa més a prop del bosc... Malalluna?— Va preguntar-li la Jana a un senyor amb motxilla.

—Bon dia senyoreta! Justament vaig cap allà també! Vaig a buscar la cadira dels desitjos perquè el meu fill està molt malalt. Ai! Que me'n vaig del tema! Allà venen els tiquets! — Va contestar-li el senyor. La Jana va anar-hi, però ja no en quedaven. Ella, molt astuta, va fer volar el barret del senyor amb màgia i mentre ell l'intentava agafar, ella li va robar el tiquet. Va pujar a l'autobús i després va anar cap al bosc.

El va recórrer de punta a punta. Pel camí va conèixer a moltes persones que també buscaven la cadira, cadascuna amb una millor raó.

Quan estava al més profund del bosc (on havia arribat gràcies a la seva màgia) i tot i ser de dia, els arbres eren tan frondosos que no s'hi veia, va distingir un resplendor. Al apropar-se va veure... Una cadira! Corrents va anar a seure-hi. Només seure es va adormir del cansanci. Va somniar amb totes aquelles persones que havia conegut pel camí. Cap anava per benefici propi. Es va començar a qüestionar si de veritat mereixia complir el seu desig. Com no ho veia molt clar, el va canviar a última hora.

—Desitjo...Desitjo que es compleixin els desitjos de les persones que s'ho mereixen! —Va dir la Jana no molt segura del que feia. Just després d'això va haver-hi una mena d'explosió i la Jana va perdre el coneixement.

Va despertar en aquell banc on havia passat la nit feia uns dies. La Jana va córrer a disculpar-se amb sa mare, no sabia com havia pogut ser tan bleda. Quan va arribar va picar a la porta.. Poc després va obrir sa mare.

— Ho sento molt! Tot i que pensem diferent no hauria d'haver-me posat així— va confessar la Jana.

— Qui s'ha de disculpar soc jo, tot i que vulguis ser una bruixa seguiràs sent la mateixa, no et tornaràs cap criminal.— Va dir la seva mare arrepentida.

Van estar lamentant-se dramàticament una estona i quan es van calmar la Jana li va explicar el que havia fet.

— Mama, quin és el teu desig? Suposo que s'haurà complert.— Va suposar la Jana.

— Jo l'únic que vull és que siguis feliç.—Va dir la mare rient.

—Però no soc una bruixa! — Va exclamar la Jana trista.

— Potser no necessites ser una bruixa per ser feliç. —Va dir la mare fent pensar a la Jana.

—Jana! Ja he arribat! —Cridava una nena morena corrents cap a elles.

—Ana! —Va exclamar la Jana molt contenta. L'Ana era la seva millor amiga.

—Veus? Va dir-li la mare amb to de burla. La Jana la va abraçar.—Què esperes? Corre a saludar-la! —Va dir-li la mare somrient. La Jana es va limitar a tornar-li el somriure i sortir corrents cap a on estava l'Ana. Fí!